

[Justitsministeren.]

er Omfanget af de forbudte Handlinger blevet indskrænket, idet Forbudet kun skal gælde Udtalelser, der gaar ud paa at fastslaa sigtedes Skyld eller Ikke-Skyld. Endelig har man som nyt 1ste Stykke i § 1017 indsat en ny Regel, der gaar ud paa, at offentlig Gengivelse af Retsforhandlinger skal være objektiv og loyal. Saa kan vi jo se, hvor meget det hjælper. Med disse Ændringer, som utvivlsomt alle er Forbedringer, blev Lovforslaget enstemmig vedtaget i Folketinget.

Endelig skal jeg nævne en ny Bestemmelse under § 1016 a, der blev indsat i Folketinget. Den gaar ud paa, at ingen, som i Embeds Medfør er beskæftiget med en Straffesag, maa udtale sig uden for Retten til Offentligheden angaaende Skyldspørgsmaalet, saa længe Sagen ikke er paadømt eller bortfaldet. Bestemmelsen gælder saaledes baade Anklagemyndigheden, Retten selv og Forsvareren. Ogsaa denne Regel har jeg ment at kunne tiltræde; og den er altsaa vedtaget af Folketinget.

For Lovforslaget var der oprindeligt som Ikrafttrædelsestidspunkt fastsat den 1. Juli i Aar, men i Folketinget blev man enig om at udskyde Tidspunktet til den 1. Juli 1937, saa at der kunde blive rigelig Tid til at forberede de nye Reglers Gennemførelse.

Jeg har nu gennemgaaet alle Hovedpunkterne i det foreliggende Lovforslag og skal anbefale det til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling, idet jeg blot skal tilføje, at de fornødne Kommentarer til Lovforslagets forskellige Bestemmelser findes i Bemærkningerne til det i denne Samling i Folketingsudvalgets Betænkning af 13. Marts 1936 samt endelig i Bemærkningerne til det Lovforslag, der blev fremsat i Samlingen 1932—33. For Domsmandsinstitutionens Vedkommende kan jeg yderligere henvise til den Betænkning fra 1930—31, som findes trykt i Rigsdagstidende, og som jeg nævnte før, og med Hensyn til Højesterets Votering til de forskellige Udtalelser og Oplysninger, som findes citeret i Bemærkningerne til Lovforslaget af 1932—33.

Efter den grundige Behandling, som i hvert Fald dette Lovforslags Hovedpunkter har været Genstand for i Aarevis baade i det høje Landsting og i Folketinget og nu paa ny i Folketinget, og efter at der i dette sidste Ting er opnaaet et stort og ret alsidigt sammensat Flertal for Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, tør jeg vel slutte med at udtale det Haab, som deles

af mange Jurister, ogsaa uden for den høje Rigsdag, at det maa lykkes at føre Lovforslaget igennem i indeværende Samling.

Rytter: Mit Parti har haft den principielle Opfattelse, at det vilde være rart, om man endnu i nogle Aar kunde være i Fred for Forslag om Ændringer i Retsplejeloven, idet vi mener, at det vilde være heldigt for Retsplejen at faa et Tidsrum, hvori den kunde udvikle sig roligt uden alt for mange Ændringer. Da man nu imidlertid fra tre Partiers Side er gaaet ind i Forhandlinger om de Ændringer i Retsplejeloven, som den højtærede Justitsminister har bragt i Forslag, har vort Parti selvfølgelig ogsaa villet deltage i Forhandlingerne herom.

Mod den historiske Udvikling, som Ministeren gav, skal jeg kun bemærke — idet jeg i øvrigt ellers ganske kan henvise til den —, at det er rigtigt, at Forslag om Ændringer i Retsplejeloven var til Behandling her i Landstinget igennem to Aar, men det var i og for sig ikke, fordi vi ikke kunde tilendebringe Forhandlingerne. Fler-tallet i Udvalget var imidlertid af den Anskuelse, at de foreslaaede Ændringer ikke burde gennemføres. Vi ønskede dem derfor stemt ned, men da de andre Partier ikke ønskede dette, blev vi i Udvalget enige om at lade Lovforslaget ligge dér.

Jeg skal kort gennemgaa de enkelte Punkter, som Ministeren var inde paa. Først vil jeg omtale den offentlige Votering. Mit Parti er imod offentlig Votering af to Grunde. For det første fordi vi anser det for et Gode, at Højesterets Afgørelser fremtræder som en Helhed. Dernæst er vi imod, at Dommernes Navne bliver offentliggjort. Begge disse Grunde taler imod Lovforslaget, som det nu foreligger, selv med den Ændring, der paa dette Omraade er vedtaget i Folketinget. Jeg er en Tilhænger af offentlig Votering. Jeg tror, det vil være heldigt, naar vi engang kommer dertil. Men jeg er absolut af den Mening, at man ikke bør gennemføre offentlig Votering i en Institution, saa længe vedkommende Institution ikke selv ønsker det. Jeg kan ikke erindre noget Tilfælde, hvor man har gennemført en tilsvarende Regel for en Institution, uden at vedkommende Institution selv ønskede det eller var indforstaaet med det, og jeg vil anse det for endog meget uheldigt at indføre den imod vedkommende Institutions Ønske. Jeg kan derfor heller ikke forstaa, at Folketingsudvalget, som har arbejdet med stor Ihærdighed og Grundighed, ikke ogsaa paa dette Punkt har ind-